

Fargefanten og Mysteriet med den Forsvunne Skilpadden

Det var en morgen preget av alvor og spenning i Fargefantens lille hus. Foran speilet i gangen sto Fargefantens og studerte seg selv nøye. Han børstet den oransje pelsen sin til den skinte, og han pusset den runde, røde nesen sin til den var blank som et nypolert eple.

I dag var ingen vanlig dag. I dag skulle Fargefantens få være med sin gode nabo, Oddvar Struts, på jobb. Og Oddvar jobbet ikke hvor som helst – han var politimester i Fargeland.

Fargefantens satte en blå caps på hodet. Han så slett ikke ut som noen elefant, slik noen kanskje trodde på avstand; han var en liten, bjørnelignende skapning med store, runde ører og et smil som gikk fra øre til øre.

«Bært-bært!»

Utenfor stoppet politibilen. Det var en spesialbygd kabriolet, for Oddvar Struts hadde en hals som var altfor lang for vanlige biltak. Fargefantens løp ut og hoppet inn i passasjerstet.

«Er du klar, aspirant Fargefant?» spurte Oddvar og justerte solbrillene sine. Han så veldig tøff ut, selv om han hadde litt eggeskall på jakkeslaget fra frokosten. «Klar som et egg!» ropte Fargefantens. «Hva er oppdraget?»

Oddvar ble alvorlig. Han senket den lange halsen ned til Fargefantens ørehøyde. «Vi har en *Code Red*,» hvisket han. «Eller rettere sagt, en *Code Green*. Skilpadden Sigurd har rømt fra Dyrehagen i natt.»

Jakten starter

Fargefantens gispet. Sigurd var kjent for to ting: Han var utrolig treg, og han var en mester i gjemsel. «Hvordan kan en skilpadde rømme uten at noen ser det?» undret Fargefantens mens blålysene blinket lydløst gjennom gatene. «Han må ha startet veldig tidlig,» konkluderte Oddvar. «Eller sent i går kveld.»

De kjørte gjennom Fargeland. De sjekket lekeplassen, de sjekket under benkene i parken, og de sjekket til og med bak den store fontenen på torget. Men ingen Sigurd.

«Fargeland er for stort,» sa Fargefantens etter at de hadde kjørt rundt i to timer. «Vi trenger flere øyne.»

Han fikk en idé. «Stopp bilen, Oddvar! Vi må printe!» De kjørte til politistasjonen. Der fant Fargefantens frem et bilde av Sigurd (der han så litt sur ut fordi han nettopp hadde våknet) og skrev med store bokstaver: **SKILPADDE PÅ RØMMEN! DUSØR: EN KASSE AGURK.**

De hang opp plakatene over hele byen. På lyktestolper, på butikkvinduer og på oppslagstavler. Det tok ikke lang tid før folk begynte å samle seg. «Vi vil hjelpe!» ropte en gjeng med ekorn. «Jeg har kikkert!» sa en grevling.

Snart var halve Fargeland ute og lette. Men Sigurd var og ble borte. Det var som om han hadde sunket i jorden.

Ned i mørket

«Sunket i jorden...» mumlet Fargefanten. Han så ned på et kumløkk midt i gaten.

«Oddvar, har vi sjekket kloakken?»

Oddvar grøsset så fjærene ristet. «Kloakken? Det er mørkt, vått og lukter verre enn gamle gymnsokker. Må vi?» «En god politimann er aldri redd for litt lukt,» sa Fargefanten modig og løftet på lokket.

De klatret ned stigen. Det dryppet fra taket, og vannet sildret langs føttene deres. Fargefanten lyste med lommelykten sin. Den røde nesen hans lyste også litt opp i mørket.

Plutselig hørte de en tassende lyd. «Hvem der?» ropte Oddvar med litt skjelvende stemme.

Ut fra et rør kom Rotta Arne. Arne var kjent i undergrunnen. Han hadde en halvspist ostebit i den ene hånden og så ikke spesielt imponert ut over å få besøk av politiet.

«Hei Arne!» sa Fargefanten blidt. «Har du sett en skilpadde her nede?»

Arne tygget ferdig ostebiten og tørket seg rundt munnen. Han myste mot dem. «En skilpadde? Sigurd?» Arne fnyste. «Nei, han ser jeg aldri. Skilpadder er noen gjerrigknarker. De deler aldri matrestene sine. Hvorfor skulle jeg bry meg om hvor han er?»

«Det er en kasse agurk i dusør,» prøvde Oddvar seg. «Jeg liker ikke agurk. Jeg liker muggen ost,» svarte Arne kontant. «Men...» Han klødde seg bak øret. «Jeg hørte rykter om at noen beveget seg over bakken i natt. Noe som skrapte mot asfalten. Hvis dere vil vite mer, får dere spørre han som aldri sover.»

«Hvem da?» spurte Fargefanten. «Ugla Pupill,» sa Arne og pekte oppover. «Han ser alt. Spesielt det som skjer når dere andre sover.»

Høyt i toppen

De takket Arne (som allerede var på vei inn i et rør for å finne mer søppel) og klatret opp i dagslyset igjen. Oddvar trakk pusten dypt for å få frisk luft i lungene.

«Til Det Gamle Eiketreet!» kommanderte Fargefanten.

Ugla Pupill bodde i toppen av det høyeste treet i parken. Det var en lang klatretur. Fargefanten klatret lett med de sterke potene sine, men for Oddvar var det verre. Strutser er fantastiske til å løpe, men elendige til å klatre. Han måtte dyttes opp, gren for gren, mens han klaget over høydeskrekk.

Da de endelig nådde toppen, satt Ugla Pupill der og sov. Han hadde store briller som hang litt på snei på nebbet.

«Unnskyld?» hvisket Fargefanten. Ingen respons. «HERR PUPILL!» ropte Oddvar.

Ugla bråvåknet og flakset med vingene så brillene nesten falt av. «Hva? Hvem? Er det mus her?» «Nei, det er politiet,» sa Fargefantens høytidelig. «Vi leter etter Sigurd Skilpadde.»

Pupill rettet på brillene og så strengt på dem. «Sigurd, ja. Den sniken.» «Har du sett ham?» «Jeg ser alt,» sa ugla mystisk. «Jeg så en skygge i natt. En rund, treg skygge som snek seg ut porten. Han så seg over skulderen hele tiden.»

«Hvor gikk han?» spurte Oddvar utålmodig.

Ugla nølte. «Jeg lovet egentlig å ikke si noe. Han sa han skulle på et hemmelig oppdrag.» «Dette er en politisak,» sa Fargefantens og viste frem den lille leke-politistjernen sin.

Ugla sukket. «Greit da. Han mumlet noe om at han var lei av tørrfor. Han sa han drømte om 'det sprøeste, grønneste paradiset i verden'. Så gikk han mot nord. Mot gården til Grønne Per.»

Det grønne gildet

Grønne Per var en salatbonde som holdt til like utenfor byen. Han var kjent for å dyrke isbergsalat som var så stor som fotballer.

Oddvar satte på blålysene igjen, og de raste av gårde mot gården. Da de svingte inn på tunet, var det helt stille. Bonden Per sto ute på jordet og klødde seg i hodet. Han så forvirret ut.

«Hei Per!» ropte Fargefantens. «Har du sett en rømling?» Per pekte mot den midterste åkeren. «Jeg vet ikke om det er en rømling, men jeg har i alle fall fått en ny skurtresker. Ser det ut som.»

Fargefantens og Oddvar løp bort til salatåkeren. Der, midt i et hav av halvspiste salathoder, lå Sigurd.

Men han lignet ikke helt på seg selv. Han lå på ryggen med beina rett til værs, og magen hans stakk ut av skallet som en ballong. Rundt munnen var han helt grønn av saft. Han var så stappmett at han ikke klarte å snu seg rundt.

«Sigurd!» utbrøt Oddvar strengt. «Du er arrestert for... eh... ulovlig spising av avling!»

Sigurd rapte høyt. *Buuurp*. «Det var verdt det,» hvisket skilpadden lykkelig. «Jeg har spist sytten salathoder. Det er ny rekord. Selv ikke den største grisen i Fargeland klarer sytten.»

Fargefanten begynte å le. Den lille røde nesen hans ristet. «Vi kan ikke arrestere ham, Oddvar. Se på ham! Han kommer ikke til å klare å rømme igjen på en uke.»

De prøvde å løfte ham, men Sigurd var blitt så tung av all maten at de ikke rikket ham. De måtte låne traktoren til Grønne Per og løfte skilpadden forsiktig opp på tilhengeren.

Hele veien tilbake til Dyrehagen satt Sigurd bakpå hengeren og sov, med et salatblad hengende ut av munnviken, mens han drømte søte, grønne drømmer.

Da kvelden kom, og Fargefantens ble kjørt hjem av Oddvar, var han sliten men stolt. «Godt jobbet, partner,» sa Oddvar og ga ham en 'high-five' (eller en vinge-pote-klask). «Takk for turen,» sa Fargefantens.

Han gikk inn, så seg i speilet igjen, og tok av caps-en. Det hadde vært en lang dag, men han visste nå at selv om skilpadder er trege, kan de være overraskende raske når det er snakk om fersk salat.

Rødt, gult og litt magi – nå er Fargefantens historie forbi

© **Fargeland.no** Denne historien er utarbeidet og eies av Fargeland.

Idé av Henrik Jagland Sæterdal. Kopiering eller videresalg er ikke tillatt uten avtale.

Last ned flere historier på www.fargeland.no